

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: Bc. P. A.
bytem X

zastoupen JUDr. Petr Prchal, Ph.D., advokát
sídlem Drdlova 540/18, 591 01 Žďár nad Sázavou
proti

žalovanému: Krajský úřad Kraje Vysočina
sídlem Žižkova 1882/57, 586 01 Jihlava

za účasti Ing. Z. T.
bytem X

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2023, č. j. KUJI 67161/2023,
sp. zn. OOSČ 426/2023 OOSC/90,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) brojil žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2023, č. j. KUJI 67161/2023, sp. zn. OOSC 426/2023 OOSC/90 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tím bylo jeho odvolání proti výroku II usnesení Městského úřadu Nové Město na Moravě, oddělení právního a obecního živnostenského úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“ či „prvostupňový orgán“), ze dne 23. 3. 2023, č. j. MUNNMN/200006/2021 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“ či „prvostupňové rozhodnutí“ či „rozhodnutí o zastavení řízení“), podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), zamítnuto jako nepřipustné.
2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně jednak ve výroku (I) v souladu s § 86 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), zastavil řízení o přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZNP“), neboť spáchání skutku nebylo obviněnému Ing. Z. T. (dále jen „obviněný“ nebo „osoba zúčastněná“) prokázáno, a jednak ve výroku (II) podle § 89 odst. 2 zákona o přestupcích odkázal žalobce s jeho nárokem na náhradu škody na občanské soudní řízení.

II. Napadené rozhodnutí

3. V napadeném rozhodnutí žalovaný vymezil podstatu věci a konstatoval obsah prvostupňového rozhodnutí. Následně se zabýval přípustností podaného odvolání, přičemž dospěl k závěru, že jelikož bylo přestupkové řízení proti obviněnému zastaveno, není žalobce jako poškozený procesně legitimován k podání odvolání.
4. Žalovaný v souladu s § 68 písm. b) zákona o přestupcích zdůraznil, že poškozený je účastníkem řízení pouze v té části správního řízení, která se týká jím uplatněného nároku na náhradu škody. Není tak oprávněn odvolat se proti usnesení, jímž bylo přestupkové řízení zastaveno z důvodu podle § 86 odst. 1 písm. c) téhož zákona. Pokud tak učiní, je nezbytné jeho odvolání v souladu s § 92 odst. 1 s. ř. pro nepřipustnost zamítnout.
5. Povinnost k náhradě škody pak správní orgán uloží v řízení o přestupku obviněnému jen tehdy, byla-li škoda způsobena spácháním přestupku, tato nebyla dobrovolně uhrazena a její výše byla spolehlivě zjištěna. V případech, kdy obviněnému nebyla vina za přestupek prokázána, pročez bylo následně řízení zastaveno, nelze z logiky věci rozhodnout o tom, že je obviněný povinen nahradit škodu. Pokud tudíž nebyl obviněný uznán vinným z přestupku, nemohla mu být ani uložena povinnost nahradit vzniklou škodu.
6. Žalovaný se zabýval také tím, zda v případě žalobce nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, obnovu řízení či vydání nového rozhodnutí. Po posouzení nepřipustného odvolání žalobce jako podnětu k zahájení přezkumného řízení podle § 94 odst. 1 s. ř. však neshledal důvody pro zahájení zkráceného přezkumného řízení ve smyslu § 98 s. ř. ve věci přestupku proti občanskému soužití, kterého se měl dopustit obviněný. Na základě uvedených úvah žalovaný rozhodl tak, jak uvedl ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

7. Žalobce má napadené i prvostupňové rozhodnutí za nezákonné. Nesouhlasí se závěry prvostupňového orgánu, že se v rámci přestupkového řízení nepodařilo protiprávní

jednání obviněného prokázat. Jelikož v řízení byly provedeny důkazy zakládající vinu za přestupek, prvostupňový orgán pochybil, pokud řízení zastavil. V důsledku toho pak rovněž nesprávně rozhodl o náhradě způsobené škody, jestliže žalobce s uplatněným nárokem odkázal na řízení před civilním soudem.

8. Žalobce dále namítal, že pokud žalovaný jeho odvolání shledal nepřipustným, měl jej s ohledem na předložený znalecký posudek detailně popisující příčiny zranění žalobce posoudit jako návrh na přezkum řízení a zahájit přezkumné řízení. V rámci něj by pak bylo možné zasáhnout do již pravomocného správního rozhodnutí a toto rozhodnutí změnit či zrušit. V této souvislosti pak žalobce poukázal i příslušnou na judikaturu Ústavního a Nejvyššího soudu ve vztahu k povaze přezkumného řízení jako dozorčího opravného prostředku (zejm. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2009, sp. zn. III.ÚS 1344/09).
9. Žalovaný se dostatečně nevypořádal s navrženým důkazním prostředkem v podobě znaleckého posudku prof. MUDr. M. H., CSc. ze dne 15. 4. 2023, který vyvrací veškeré dosavadní pochybnosti o vzniku poranění krku žalobce a jasně stanoví, že mechanické násilí na krk, při němž vznikla pruhovitá oděrka, je naprosto evidentní. Tím, že se žalovaný předloženým znaleckým posudkem ve svém rozhodnutí nezbyval a nijak jej nezohlednil, zatížil řízení vadou tzv. opomenutého důkazu. K návrhu na provedení důkazu měl žalovaný přihlédnout, neboť se jednalo o důkaz, který žalobce bez své viny nemohl uplatnit dříve. Kdyby žalovaný navrhovaný důkaz provedl, zjistil by, že je rozhodnutí o zastavení řízení nutně v rozporu s hmotným právem a odvolání žalobce by nezamítl.
10. Jelikož byl žalobce postupem žalovaného zkrácen na svých právech, navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Současně požádal uhradit náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

11. Ve vyjádření ze dne 16. 10. 2023 žalovaný připomněl, že správní orgány v přezkumném řízení z moci úřední přezkoumávají pravomocná rozhodnutí v případech, kdy lze důvodně pochybovat o jejich souladu s právními předpisy. Je přitom plně na zvážení příslušného správního orgánu zda shledá důvod pro zahájení přezkumného řízení či nikoliv. V nynější věci žalovaný neshledal důvod k přezkoumání usnesení o zastavení řízení, neboť neshledal že by prvostupňový orgán postupoval v rozporu se zákonem a s jeho rozhodnutím se ztotožnil.
12. Poněvadž je napadené rozhodnutí věcně správné a zákonné, žalovaný krajskému soudu navrhl zamítnutí žaloby

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

13. Na základě odevzdání věci k projednání přestupku Okresním státním zastupitelstvím ve Žďáru nad Sázavou zahájil prvostupňový orgán proti obviněnému správní řízení o přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. b) ZNP, v rámci kterého vyslechl množství svědků, vč. žalobce (poškozeného). Následně rozhodnutím ze dne 18. 1. 2022, č. j. MUNNMN/200006/2021, prvostupňový orgán uznal obviněného vinným ze spáchání přestupku, přičemž jeho závěry rozhodnutím ze dne 10. 5. 2022, č. j. KUJI 41837/2022 potvrdil taktéž žalovaný.

14. Jeho rozhodnutí však bylo na základě žaloby obviněného zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 22. 2. 2023, č. j. 41 A 33/2022-71 (dále jen „zrušující rozsudek“), jelikož soud neshledal naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty přestupku za dostatečně prokázané. Přitom uložil správním orgánům, aby provedly další dokazování za účelem „pečlivějšího zjištění skutkového stavu, což se neobejde bez odborného podkladu k otázce možné příčiny stavu krku poškozeného, jak jej zachycují fotografie sestry poškozeného. Má více možností: 1) vyjít z odborného vyjádření, jež předložil žalobce, 2) vyžádat si vlastní odborné vyjádření nebo znalecký posudek, jehož předmětem bude hledání odpovědi na otázku, zda stav krku poškozeného na oněch fotografiích mohlo způsobit rdoušení žalobce, a zda příčinou znázorněného stavu krku poškozeného mohla být insolace.... V opačném případě však městský úřad nebude moci pracovat se skutečností, že žalobce poškozeného rdousil, protože o ní v této fázi zejména kvůli fotografiím sestry poškozeného a zprávám MUDr. M. panují pochybnosti. Jako možnou eventualitu nelze vyloučit ani rekvalifikaci zjištěného skutku z pohledu skutkových podstat v § 7 zákona o některých přestupcích, pokud k tomu samozřejmě bude zjištěný skutkový základ dávat patřičnou oporu.“
15. Po zrušujícím rozsudku zdejšího soudu však správní orgán I. stupně postupoval tak, že vydal usnesení o zastavení řízení, jímž přestupkové řízení zastavil proto, že spáchání skutku, o němž se řízení vede, nebylo obviněnému prokázáno. Proti tomuto postupu prvostupňového orgánu se žalobce včas odvolal, a to sice formálně pouze proti výroku II usnesení o zastavení řízení, v němž byl žalobce odkázán se svým nárokem na náhradu škody do občanského soudního řízení. Obsahově se však jednalo o argumentaci zpochybňující zastavení řízení proti obviněnému s odkazem na právní názor krajského soudu ve zrušujícím rozsudku. V rámci doplnění odvolání předložil též posudek prof. MUDr. M. H., CSc. ze dne 15. 4. 2023, podle jehož závěru lze konstatovat, že došlo k mechanickému násilí na krk žalobce. Žalovaný ve věci neprováděl další dokazování a vydal napadené rozhodnutí, které je v této věci předmětem přezkumu krajským soudem.

VI. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (zejm. § 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
17. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu krajský soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovaným.
18. Krajský soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, jelikož účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
19. Žaloba **není důvodná**.
20. Úkolem krajského soudu v této věci je posoudit zákonnost postupu žalovaného, který zamítl odvolání žalobce proti napadenému rozhodnutí z důvodu nepřípustnosti (§ 92 odst. 1 s. ř.). Je však třeba předeslat, že celá argumentace žalobce míří nikoliv proti rozhodovacímu důvodu pro zamítnutí odvolání, kterým je nepřípustnost, ale proti

posouzení samotného odvolání jako podnětu k zahájení přezkumného řízení. Žalobce tedy nerozporuje, že odvolání bylo nepřipustné. Nepřipustnost podaného odvolání vůči výroku o zastavení řízení ve věci pramení z nesporné skutečnosti, že žalobce byl účastníkem přestupkového řízení z titulu poškozeného.

21. Podle ustanovení § 96 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích platí, že proti rozhodnutí o přestupku, kterým byla vyslovena vina, se může odvolat poškozený pouze proti výroku o nároku na náhradu škody nebo nároku na vydání bezdůvodného obohacení a výroku o nákladech spojených s uplatněním nároku na náhradu škody nebo nároku na vydání bezdůvodného obohacení. Pokud tedy poškozený podá přesto odvolání proti výroku o vině (za nějž lze považovat ve smyslu „zproštění“ obvinění i zastavení řízení), je na místě zamítnout toto odvolání jako nepřipustné ve smyslu subsidiární aplikace § 92 s. ř. (srov. obdobně Bohadlo, D. In. Bohadlo, D., Brož, J., Kadečka, S., Průcha, P., Rigel, F., Šťastný, V. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, s. 564).
22. Právní úprava nakládání s opožděným nebo nepřipustným odvoláním (§ 92 odst. 1 s. ř.) je založena na tom, že je odvolání zamítnuto (odvolací orgán tu nedisponuje žádným správním uvážením), avšak zároveň je odvolací orgán ze zákona povinen zkoumat, zda nejsou naplněny předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, obnovy řízení či vydání nového rozhodnutí. V případě naplnění takových předpokladů zákon výslovně uvádí, že se odvolání *„posuzuje se opožděné nebo nepřipustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.“*
23. Krajský soud v první řadě poukazuje na to, že ve zvýrazněné části citované právní normy je na rozdíl od jejího úvodu obsaženo správní uvážení v širším slova smyslu, které spočívá v posouzení otázky, zda je na místě zahájit dozorčí procedury k ochraně objektivní zákonnosti, k nimž patří zejm. přezkumné řízení, jehož se také žalobce dovolával.
24. Ustálená judikatura i komentářová literatura ohledně výkladu této povinnosti odvolacího orgánu předně upozorňuje, že tato úvaha již přímo nesouvisí s přezkumem samotného rozhodovacího důvodu zamítnutí odvolání. To dokládá i skutečnost, že případné zahájení dozorčí procedury se neděje zamítavým rozhodnutím o odvolání, ale samostatným procesním úkonem (usnesením o zahájení řízení). O nezahájení přezkumného řízení na základě podnětu se pak samostatně nerozhoduje, nýbrž pouze se podatel „vyrozumí“ sdělením o tom, že jím sledované řízení nebylo zahájeno (srov. § 94 odst. 1 s. ř.).
25. Nejvyšší správní soud se zabýval otázkou povahy a podoby této úvahy odvolacího orgánu v rozsudku ze dne 1. 3. 2013, č.j. 9 As 172/2012-32, v němž ohledně dalšího postupu odvolacího orgánu dovodil, že pokud nejsou shledány předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, *„je procesní význam takového odvolání vyčerpán zamítavým rozhodnutím o něm v odvolacím řízení z důvodu opožděnosti. Jiná je však situace, kdy tyto předpoklady shledány jsou, tehdy má podání obsahující opožděné odvolání dvojí roli a vystupuje 1) jako odvolání a 2) s přihlédnutím k jeho obsahu buďto jako podnět k přezkumnému řízení, nebo jako žádost o obnovu řízení, nebo jako žádost o vydání nového rozhodnutí. V takovém případě bude o podání obsahujícím opožděné odvolání nutno rozhodnout nejen v odvolacím řízení, ale posléze jej vyřídit i příslušným postupem, který správní řád předpokládá u podnětu k přezkumnému řízení, nebo žádosti o obnovu řízení, nebo žádosti o vydání nového rozhodnutí (shodně Ondruš, R.*

Správní řád, nový zákon s důvodovou zprávou a poznámkami. Praha : Linde Praha, a. s., 2005, s. 293). Zdejší soud na tomto místě poznamenává, že přistupovat k opožděnému odvolání jako k podání uvedenému výše ad 2) lze až tehdy, je-li odvolání zamítnuto pro opožděnost a je tedy již postaveno na jisto, že je splněn vstupní předpoklad § 92 odst. 1 správního řádu, že odvolání bylo podáno opožděně (nebo je nepřípustné) a napadené správní rozhodnutí tak nebude věcně přezkoumáno v odvolacím řízení. K úvahám v předchozí větě srov. obdobné hodnocení v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2006, č. j. 8 As 1/2005 - 165, který pojednával o správním řádu z roku 1967.“ Zároveň Nejvyšší správní soud v tomtéž rozsudku k otázce přezkoumatelnosti úvahy o splnění předpokladů pro přezkum či další procedury dodal, že jde pouze o „dodatečnou informaci účastníkovi, bez které by rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost zcela obstálo. V tom, že žalovaná nerozvedla důvody, proč má za to, že nejsou dány předpoklady pro přezkoumání odvoláním napadeného rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, tak nelze spatřovat nepřezkoumatelnost jejího rozhodnutí. Tato úvaha totiž vůbec netvoří rozhodovací důvod, na němž by bylo postaveno rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost.“

26. Krajský soud tedy pohlížel na odůvodnění napadeného rozhodnutí touto optikou. Z napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný se při hodnocení předpokladů pro podmínek pro zahájení řízení vůbec nezmínil, že mu byl předložen žalobcem posudek prof. MUDr. M. H., CSc., kde znalec dospěl k závěru, že dle předložené fotodokumentace se jedná o stopy škrcení žalobce. V souladu s uvedenou judikaturou to ovšem nebylo jeho povinností, neboť ani kdyby se k podmínkám pro zahájení přezkumného řízení nevyjádřil vůbec, nemohlo by to způsobit nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a v konečném důsledku ani znamenat zásah do právní sféry žalobce, který nemá na zahájení takového řízení subjektivní právo. Na tom nic nemění ani závazný právní názor krajského soudu ve zrušujícím rozsudku, který vedl správní orgány směrem k dalšímu dokazování v otázce viny obviněného.
27. Bylo tedy zcela na žalobci, zda si po obdržení této informace obsažené v napadeném rozhodnutí podá podnět v zákonné prekluzivní lhůtě k zahájení přezkumného řízení opětovně, neboť v této věci (nezahájení přezkumného řízení) nemůže dojít k překážce *rei administratae*, a už vůbec ne v důsledku informativního sdělení žalovaného. Důležité jsou v tomto ohledu pouze lhůty k zahájení přezkumného řízení ve smyslu § 100 odst. 2 zákona o přestupcích (lex specialis k úpravě obsažené v s. ř.). V případě evidentní kolize s principy spravedlivého procesu se nabízí rovněž podání stížnosti nadřízenému orgánu či podnětu k provedení kontroly na úseku rozhodování ve věcech přestupků.
28. Krajský soud dodává, že na těchto závěrech nic nemění ani v jiných ohledech přelomový rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 3. 2021, čj. 6 As 108/2019-39, č. 4178/2021 Sb. NSS. V tomto rozsudku rozšířený senát NSS dovodil, že jeho závěry ohledně výjimečné přípustnosti žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu spočívajícím v nezahájení řízení *ex officio* nelze promítnout do oblasti správního trestání, kde stále platí, že poškozený nemá subjektivní právo na potrestání obviněného (viz k tomu zejm. bod 84 odůvodnění citovaného rozsudku). Rozšířený senát NSS potvrdil, že *[t]řetí osoba (ať již je touto osobou jiný obviněný, poškozený nebo jiná osoba) nemá subjektivní právo domáhat se zahájení řízení o správním deliktu s jiným subjektem nebo požadovat uznání jeho viny (srov. k tomu z početné judikatury např. rozsudky ze dne 31. 10. 2007, čj. 2 As 46/2006-100, č. 2276/2011 Sb. NSS, nebo ze dne 11. 3. 2008, č. j. 8 As 46/2007-*

98, *detailněji pak rozsudek ze dne 29. 1. 2015, čj. 8 Afs 25/2012-351, Philips Electronics a další, body 208 a 209*).

29. Co se týká judikatury odkazované žalobcem, tato spíše má podstatu věci (viz citované usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 5. 1966, č. j. 6 Cz 46/66, které se vůbec netýká postupu odvolacího správního orgánu), či stejně tak usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 3. 2017, č.j. II ÚS 1738/16 týkající se dokazování v řízení před soudem. Krajský soud připomíná, že v případě nepřipustného odvolání není možné provádět v odvolacím řízení žádné doplňující dokazování ve věci samé. Ohledně citovaného usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2009, sp. zn. III. ÚS 1344/09, které se skutečně týká otázky nezahájení přezkumného řízení, lze konstatovat, že Ústavní soud tu jen potvrzuje již zmíněné závěry, že podnět k provedení přezkumného řízení podle ust. § 94 a násl. správního řádu není návrhem na zahájení řízení a účastník, který takový podnět podá, tedy nemá na přezkoumání pravomocného rozhodnutí v přezkumném řízení právní nárok. Nevyhoví-li správní orgán podnětu, nevydává o tom rozhodnutí, jež by bylo přezkoumatelné ve správním soudnictví. Odkazovaná judikatura tedy nijak nemění krajským soudem provedený výklad právní úpravy.
30. Krajský soud tedy shrnuje, že cestou přezkumu napadeného rozhodnutí v soudním řízení správním v zásadě *nelze* docílit zahájení přezkumného řízení „*v neprospěch*“ osoby zúčastněné, a to bez ohledu na zjištěný skutkový stav věci či dodatečně zpracovaný důkazní materiál. Jde-li o ochranu soukromých subjektivních práv žalobce, má jistě právo iniciovat občanské soudní řízení o náhradu nemotné újmy, o níž tvrdí, že mu byla způsobena deliktním jednáním osoby zúčastněné. V tomto řízení také může využít vypracovaný znalecký posudek předložený žalovanému v odvolacím řízení.

VII. Závěr a náklady řízení

31. Ze shora uvedených důvodů krajský soud neshledal žalobu důvodnou, pročez ji zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
32. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzené věci nebyl žalobce úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalovanému potom v souvislosti s tímto soudním řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez mu zdejší soud náhradu nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

33. Osobě zúčastněné nebyla v tomto řízení uložena žádná povinnost, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.).

Poučení

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. listopadu 2024

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce